

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (piata komora)

z 10. augusta 2017*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Naliehavé prejudiciálne konanie – Policajná a súdna spolupráca v trestných veciach – Európsky zatykač – Rámcové rozhodnutie 2002/584/SVV – Postupy odovzdávania medzi členskými štátmi – Podmienky výkonu – Dôvody na nepovinné nevykonanie – Článok 4a ods. 1 vložený rámcovým rozhodnutím 2009/299/SVV – Zatykač vydaný na účely výkonu trestu odňatia slobody – Pojem ‚konanie, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia‘ – Konanie týkajúce sa zmeny predtým uložených trestov – Rozhodnutie ukladajúce súhrnný trest – Rozhodnutie vydané bez toho, aby sa dotknutá osoba osobne zúčastnila na konaní – Odsúdená osoba, ktorá sa osobne nezúčastnila na konaní pri jej pôvodnom odsúdení ani v rámci prvostupňového konania, či odvolacieho konania – Osoba, ktorú v odvolacom konaní obhajoval právny zástupca – Zatykač, ktorý v tejto súvislosti neobsahuje žiadne informácie – Dôsledky pre vykonávajúci súdny orgán“

Vo veci C-271/17 PPU,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Rechtbank Amsterdam (súd v Amsterdame, Holandsko) z 18. mája 2017 a doručený Súdnemu dvoru v ten istý deň, ktorý súvisí s konaním týkajúcim sa výkonu európskeho zatykača vydaného na

Sławomira Andrzeja Zdziaszeka,

SÚDNY DVOR (piata komora),

v zložení: predseda piatej komory J. L. da Cruz Vilaça, sudcovia M. Berger, A. Borg Barthet, E. Levits a F. Biltgen (spravodajca),

generálny advokát: M. Bobek,

tajomník: M. Ferreira, hlavná referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 11. júla 2017,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- S. A. Zdziaszek, v zastúpení: M. Bouwman a B. J. Polman, advocaten,
- Openbaar Ministerie, v zastúpení: K. van der Schaft a U. E. A. Weitzel, splnomocnení zástupcovia,
- holandská vláda, v zastúpení: M. Noort a M. Bulterman, splnomocnené zástupkyne,
- Írsko, v zastúpení: J. Quaney, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci C. Noctor, BL,

* Jazyk konania: holandčina.

- poľská vláda, v zastúpení: B. Majczyna a M. Nowak, ako aj K. Majcher, splnomocnení zástupcovia,
- Európska komisia, v zastúpení: R. Troosters a S. Grünheid, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 26. júla 2017,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi (Ú. v. ES L 190, 2002, s. 1; Mim. vyd. 19/006, s. 34), zmeneného rámcovým rozhodnutím Rady 2009/299/SVV z 26. februára 2009 (Ú. v. EÚ L 81, 2009, s. 24) (ďalej len „rámcové rozhodnutie 2002/584“).
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci výkonu európskeho zatykača, ktorý vydal Sąd Okręgowy w Gdańsku (Krajský súd Gdaňsk, Poľsko) na pána Sławomira Andrzeja Zdziaszeka na účely výkonu trestu odňatia slobody v Poľsku, pričom tento európsky zatykač má byť vykonaný v Holandsku.

Právny rámec

Medzinárodné právo

EDLP

- 3 Pod nadpisom „Právo na spravodlivé súdne konanie“ článok 6 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd podpísaného 4. novembra 1950 v Ríme (ďalej len „EDLP“) stanovuje:
 - „1. Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by vzhľadom na osobitné okolnosti mohla byť verejnosť konania na ujmu záujmom spravodlivosti.
 2. Každý, kto je obvinený z trestného činu, považuje sa za nevinného, dokiaľ jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom.
 3. Každý, kto je obvinený z trestného činu, má tieto minimálne práva:
 - a) a byť bez meškania a v jazyku, ktorému rozumie, podrobne oboznámený s povahou a dôvodom obvinenia vzneseného proti nemu;
 - b) mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby;

- c) obhajovať sa osobne alebo prostredníctvom obhajcu podľa vlastného výberu, alebo pokiaľ nemá dostatok prostriedkov na zaplatenie obhajcu, aby sa mu poskytol bezplatne, ak to záujmy spravodlivosti vyžadujú;
- d) vypočúvať alebo dať vypočúvať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie na vypočúvanie svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako v prípade svedkov proti nemu;
- e) mať bezplatnú pomoc tlmočníka, ak nerozumie jazyku používanému pred súdom, alebo ak týmto jazykom nehovorí.“

Právo Únie

Charta

- 4 Články 47 a 48 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“) sú súčasťou jej hlavy VI, nazvanej „Spravodlivosť“.
- 5 Podľa článku 47 Charty, nazvaného „Právo na účinný prostriedok nápravy a na spravodlivý proces“:
„Každý, koho práva a slobody zaručené právom Únie sú porušené, má za podmienok ustanovených v tomto článku právo na účinný prostriedok nápravy pred súdom.

Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Každý musí mať možnosť poradiť sa, obhajovať sa a nechať sa zastupovať.

...“
- 6 Vysvetlivky k Charte základných práv (Ú. v. EÚ C 303, 2007, s. 17, ďalej len „vysvetlivky k Charte“) v súvislosti s článkom 47 druhým odsekom Charty spresňujú, že toto ustanovenie zodpovedá článku 6 ods. 1 EDLP.
- 7 Vysvetlivky k Charte v súvislosti s uvedeným článkom 47 uvádzajú, že „v práve Únie nie je právo na spravodlivý proces obmedzené len na spory, ktoré sa vzťahujú na práva a povinnosti občianskoprávneho charakteru. Toto je jeden z dôsledkov skutočnosti, že Únia je spoločenstvo založené na zásade právneho štátu, ako to bolo vyslovené Súdnym dvorom v jeho [rozsudku z 23. apríla 1986, Les Verts/Parlament (294/83, EU:C:1986:166)]. Avšak s výnimkou rozsahu ich pôsobnosti sa záruky priznané EDLP uplatňujú podobným spôsobom v rámci Únie“.
- 8 Článok 48 Charty, nazvaný „Prezumpcia nevinoty a právo na obhajobu“, stanovuje:
„1. Každý, kto je obvinený, sa považuje za nevinného, kým jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom.

2. Každý, kto je obvinený, má zaručené právo na obhajobu.“
- 9 Vysvetlivky k Charte v tejto súvislosti spresňujú:
„Článok 48 je rovnaký ako článok 6 ods. 2 a 3 EDLP...

...“

V súlade s článkom 52 ods. 3 charty má toto právo rovnaký význam a rozsah pôsobnosti ako právo zaručené EDLP.“

10 Článok 51 Charty s nadpisom „Rozsah pôsobnosti“ vo svojom odseku 1 stanovuje:

„Ustanovenia tejto charty sú pri dodržaní zásady subsidiarity určené pre inštitúcie, orgány, úrady a agentúry Únie, a tiež pre členské štáty výlučne vtedy, ak vykonávajú právo Únie...“

11 Článok 52 Charty s názvom „Rozsah a výklad práv a zásad“ znie:

„1. Akékoľvek obmedzenie výkonu práv a slobôd uznaných v tejto charte musí byť ustanovené zákonom a rešpektovať podstatu týchto práv a slobôd. Za predpokladu dodržiavania zásady proporcionality možno tieto práva a slobody obmedziť len vtedy, ak je to nevyhnutné a skutočne to zodpovedá cieľom všeobecného záujmu, ktoré sú uznané Úniou, alebo ak je to potrebné na ochranu práv a slobôd iných.

...

3. V rozsahu, v akom táto charta obsahuje práva, ktoré zodpovedajú právam zaručeným v [EDLP], zmysel a rozsah týchto práv je rovnaký ako zmysel a rozsah práv ustanovených v uvedenom dohovore. Toto ustanovenie nebráni tomu, aby právo Únie priznávalo širší rozsah ochrany týchto práv.

...

7. Súdny Únie a členských štátov náležite prihliadajú na vysvetlivky vypracované s cieľom poskytnúť usmernenia pri výklade tejto charty.“

Rámcové rozhodnutia 2002/584 a 2009/299

12 Odôvodnenia 5, 6, 8, 10 a 12 rámcového rozhodnutia 2002/584 znejú:

„(5) ... zavedenie nového zjednodušeného systému vydávania odsúdených alebo podozrivých osôb pre účely výkonu rozsudku alebo trestného stíhania umožňuje odstrániť zložitost' a prípadné prieťahy pri existujúcich vydávacích postupoch;...“

(6) európsky zatykač zavedený týmto rámcovým rozhodnutím je prvým konkrétnym opatrením v oblasti trestného práva, ktorým sa vykonáva zásada vzájomného uznávania, označovaná Európskou radou ako ‚základný kameň‘ spolupráce v oblasti súdnictva;

...

(8) rozhodnutia o výkone európskeho zatykača musia podliehať dostatočným kontrolám, čo znamená, že súdny orgán členského štátu, v ktorom bola požadovaná osoba zatknutá, vydá rozhodnutie o jej vydaní [odovzdaní – *neoficiálny preklad*].“

...

(10) mechanizmus európskeho zatykača je založený na vysokej miere dôvery medzi členskými štátmi; jeho vykonávanie sa môže pozastaviť iba v prípade vážneho a pretrvávajúceho porušovania zásad uvedených v článku 6 ods. 1 [EÚ (zmenenom, teraz článku 2 ZEÚ)] jedným z členských štátov, zisteného Radou v zmysle článku 7 ods. 1 [EÚ (zmeneného, teraz článku 7 ods. 2 ZEÚ)], s následkami uvedenými v článku 7 ods. 2 zmluvy;

...

- (12) toto rámcové rozhodnutie rešpektuje základné práva a dodržiava zásady uznané v článku 6 [EÚ] a vyjadrené v Charte..., najmä jej Kapitoly VI; nič v tomto rámcovom rozhodnutí sa nemôže vykladať ako zákaz odmietnutia odovzdať osobu, na ktorú bol vydaný európsky zatykač, keď existujú dôvody domnievať sa, na základe objektívnych skutočností, že uvedený zatykač bol vydaný s cieľom trestného stíhania alebo potrestania osoby z dôvodu jej pohlavia, rasy, náboženského vyznania, etnického pôvodu, národnosti, jazyka, politického zmýšľania alebo sexuálnej orientácie, alebo že postavenie tejto osoby môže byť predpojaté [sa môže zhoršiť – *neoficiálny preklad*] z niektorého z uvedených dôvodov;

...“

- 13 Článok 1 tohto rámcového rozhodnutia, nazvaný „Definícia európskeho zatykača a povinnosť vykonať ho“, stanovuje:

„1. Európsky zatykač je súdne rozhodnutie vydané členským štátom s cieľom zatknúť a vydať požadovanú osobu inému členskému štátu na účely vedenia trestného stíhania alebo výkonu trestu alebo ochranného opatrenia.

2. Členské štáty vykonávajú každý európsky zatykač na základe zásady vzájomného uznávania a v súlade s ustanoveniami tohto rámcového rozhodnutia.

3. Toto rámcové rozhodnutie nebude meniť povinnosť rešpektovať základné práva a základné právne princípy zakotvené v článku 6 [EÚ].“

- 14 V článkoch 3, 4 a 4a uvedeného rámcového rozhodnutia sú stanovené dôvody na povinné a nepovinné nevykonanie európskeho zatykača.

- 15 Rámcové rozhodnutie 2009/299 spresňuje dôvody, na základe ktorých môže vykonávajúci súdny orgán členského štátu odmietnuť výkon európskeho zatykača, ak sa dotknutá osoba nezúčastnila na konaní. Jeho odôvodnenia 1, 2, 4, 6 až 8, 14 a 15 znejú:

„(1) Právo obvinenej osoby byť prítomná na konaní je súčasťou práva na spravodlivé súdne konanie ustanoveného v článku 6 [EDLP], ako ho vykladá Európsky súd pre ľudské práva. [Ten] tiež vyhlásil, že právo obvinenej osoby byť prítomná na konaní nie je absolútne a obvinená osoba sa môže za určitých okolností z vlastnej slobodnej vôle výslovne alebo konkludentne, avšak jednoznačne, vzdať uvedeného práva.

(2) V rôznych rámcových rozhodnutiach, ktorými sa vykonáva zásada vzájomného uznávania konečných justičných rozhodnutí, sa otázka rozhodnutí vydaných v konaní, ktorého sa dotknutá osoba osobne nezúčastnila, neupravuje jednotne. Táto rôznorodosť by mohla sťažiť prácu právnikov v praxi a byť prekážkou justičnej spolupráce.

...

(4) Je preto potrebné ustanoviť jasné a spoločné dôvody odmietnutia uznania rozhodnutí vydaných v konaní, ktorého sa dotknutá osoba osobne nezúčastnila. Toto rámcové rozhodnutie má za cieľ upresniť vymedzenie takýchto spoločných dôvodov, ktoré vykonávajúcemu orgánu umožnia vykonať rozhodnutie napriek neprítomnosti dotknutej osoby na konaní pri úplnom rešpektovaní práva tejto osoby na obhajobu. Účelom tohto rámcového rozhodnutia nie je upraviť formy a metódy vrátane procesných požiadaviek, ktoré sa využívajú na dosiahnutie výsledkov vymedzených v tomto rámcovom rozhodnutí a ktoré sa spravujú vnútroštátnym právom členských štátov.

...

- (6) Ustanovenia tohto rámcového rozhodnutia, ktorými sa menia a dopĺňajú iné rámcové rozhodnutia, stanovujú podmienky, za ktorých by sa uznanie a výkon rozhodnutia vydaného v konaní, ktorého sa dotknutá osoba osobne nezúčastnila, nemali odmietnuť. Toto sú alternatívne podmienky; ak je jedna z podmienok splnená, vydávajúcí orgán vyplnením zodpovedajúcej časti európskeho zatykača alebo príslušného osvedčenia iného rámcového rozhodnutia dáva záruku, že požiadavky boli alebo budú splnené, čo by malo na účely výkonu rozhodnutia na základe zásady vzájomného uznávania stačiť.
- (7) Uznanie a výkon rozhodnutia vydaného v konaní, ktorého sa dotknutá osoba osobne nezúčastnila, by sa nemali odmietnuť, ak bola dotknutá osoba osobne predvolaná a tým informovaná o stanovenom termíne a mieste konania, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia, alebo ak sa jej inými prostriedkami skutočne doručili úradné informácie o stanovenom termíne a mieste konania takým spôsobom, že bolo jednoznačne preukázané, že táto osoba si bola vedomá plánovaného konania. V tejto súvislosti sa predpokladá, že dotknutej osobe sa museli takéto informácie doručiť „včas“, teda v dostatočnom časovom predstihu, aby sa jej umožnilo zúčastniť sa konania a účinne uplatniť svoje právo na obhajobu.
- (8) Právo na spravodlivé súdne konanie obvinenej osoby je zaručené [EDLP], ako ho vykladá Európsky súd pre ľudské práva. Toto právo zahŕňa právo dotknutej osoby byť osobne prítomná na konaní. Aby mohla toto právo uplatniť, musí dotknutá osoba o stanovenom termíne konania vedieť. Podľa tohto rámcového rozhodnutia by vedomosť dotknutej osoby o konaní mal každý členský štát zabezpečiť v súlade so svojím vnútroštátnym právom, pričom sa predpokladá, že to musí byť v súlade s požiadavkami tohto dohovoru. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva by sa pri zvažovaní, či je spôsob poskytnutia informácie postačujúci na to, aby sa zabezpečila vedomosť dotknutej osoby o konaní, mohla prípadne venovať osobitná pozornosť aj snahe dotknutej osoby získať informáciu, ktorá jej bola určená.

...

- (14) Toto rámcové rozhodnutie sa obmedzuje na upresnenie vymedzenia dôvodov odmietnutia uznania v nástrojoch, ktorými sa vykonáva zásada vzájomného uznávania. Preto je pôsobnosť ustanovení, ako napríklad ustanovení o práve na obnovu konania, obmedzená na vymedzenie týchto dôvodov odmietnutia uznania. Ich cieľom nie je harmonizácia vnútroštátnych právnych predpisov. Týmto rámcovým rozhodnutím nie sú dotknuté budúce nástroje Európskej únie určené na aproximáciu právnych predpisov členských štátov v oblasti trestného práva.
- (15) Dôvody odmietnutia uznania sú nepovinné. Miera uváženia členských štátov pri transpozícii týchto dôvodov do vnútroštátneho práva sa však riadi najmä právom na spravodlivé súdne konanie pri zohľadnení celkového cieľa tohto rámcového rozhodnutia posilniť procesné práva osôb a uľahčiť justičnú spoluprácu v trestných veciach...“

¹⁶ Podľa článku 1 rámcového rozhodnutia 2009/299 s názvom „Ciele a rozsah pôsobnosti“:

„1. Cieľom tohto rámcového rozhodnutia je posilniť procesné práva osôb, voči ktorým prebieha trestné konanie, a zároveň uľahčiť justičnú spoluprácu v trestných veciach, a najmä zlepšiť vzájomné uznávanie justičných rozhodnutí medzi členskými štátmi.

2. Týmto rámcovým rozhodnutím sa nemení povinnosť rešpektovať základné práva a všeobecné právne zásady zakotvené v článku 6 zmluvy, vrátane práva osôb, voči ktorým prebieha trestné konanie, na obhajobu, a všetky povinnosti justičných orgánov v tomto ohľade zostávajú nedotknuté.

3. Rámcové rozhodnutie ustanovuje spoločné pravidlá uznávania a/alebo výkonu justičných rozhodnutí, ktoré boli vydané v jednom členskom štáte (členský štát pôvodu) po konaní, na ktorom dotknutá osoba nebola prítomná, v druhom členskom štáte (vykonávajúci členský štát)...“

- 17 Článok 4a rámcového rozhodnutia 2002/584 bol vložený článkom 2 rámcového rozhodnutia 2009/299 a je nazvaný „Rozhodnutia vydané v konaní, ktorého sa dotknutá osoba osobne nezúčastnila“. Jeho odsek 1 znie takto:

„Vykonávajúci súdny orgán môže tiež odmietnuť vykonať európsky zatykač vydaný na účely výkonu trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia, ak sa dotknutá osoba osobne nezúčastnila konania, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia, okrem prípadov, keď sa v európskom zatykači uvádza, že dotknutá osoba v súlade s ďalšími procesnými požiadavkami vymedzenými vo vnútroštátnom práve členského štátu pôvodu:

a) bola včas:

i) buď osobne predvolaná, a tým informovaná o stanovenom termíne a mieste konania, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia, alebo sa jej inými prostriedkami skutočne doručili úradné informácie o stanovenom termíne a mieste konania takým spôsobom, že bolo jednoznačne preukázané, že si bola vedomá plánovaného konania,

a

ii) informovaná o tom, že možno vydať rozhodnutie, ak sa nezúčastní konania;

alebo

b) vedomá si plánovaného konania splnomocnila právneho zástupcu, ktorý bol buď vymenovaný dotknutou osobou, alebo ustanovený štátom, aby ju obhajoval v konaní, a tento právny zástupca ju v konaní skutočne obhajoval;

alebo

c) po tom, ako sa jej doručilo rozhodnutie a bola výslovne poučená o práve na obnovu konania alebo odvolanie, na ktorých má dotknutá osoba právo zúčastniť sa a ktoré umožnia opätovné preskúmanie samotnej veci vrátane nových dôkazov a ktoré môžu viesť k zrušeniu pôvodného rozhodnutia a vydaniu nového:

i) výslovne uviedla, že proti rozhodnutiu nepodáva opravný prostriedok,

alebo

ii) nepodala návrh na obnovu konania alebo odvolanie v rámci príslušnej lehoty;

alebo

d) rozhodnutie jej nebolo osobne doručené, ale:

i) rozhodnutie sa jej osobne doručí bezodkladne po odovzdaní a bude výslovne poučená o svojom práve na obnovu konania alebo odvolanie, na ktorých má dotknutá osoba právo zúčastniť sa a ktoré umožnia opätovné preskúmanie samotnej veci vrátane nových dôkazov a ktoré môžu viesť k zrušeniu pôvodného rozhodnutia a vydaniu nového,

a

ii) bude poučená o lehote, v ktorej musí podať návrh na obnovu konania alebo odvolanie, ako sa uvádza v príslušnom európskom zatykači.“

18 Článok 8 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 znie:

„Európsky zatykač obsahuje nasledujúce informácie stanovené v súlade s formou, obsiahnutou v prílohe:

- a) totožnosť a štátnu príslušnosť vyžiadanej osoby;
- b) názov, adresu, telefónne a faxové číslo a e-mailovú adresu vydávajúceho súdneho orgánu;
- c) dôkaz o vykonateľnom rozsudku, zatykači alebo inom vykonateľnom súdnom rozhodnutí s rovnakým účinkom, ktoré spadá do rozsahu článkov 1 a 2;
- d) charakter a skutkovú podstatu trestného činu, najmä vo vzťahu k článku 2;
- e) opis okolností, za ktorých bol trestný čin spáchaný, vrátane času, miesta a miery účasti vyžiadanej osoby na trestnom čine.“
- f) uložený trest, ak existuje konečný rozsudok, alebo určený rozsah trestov pre trestný čin podľa práva vydávajúceho členského štátu;
- g) prípadne iné následky trestného činu.“

19 Článok 15 tohto rámcového rozhodnutia, nazvaný „Rozhodnutie o odovzdaní“, stanovuje:

„1. Vykonávajúci súdny orgán rozhodne v lehotách a za podmienok definovaných v tomto rámcovom rozhodnutí o tom, či osobu odovzdá.

2. Ak vykonávajúci súdny orgán považuje informácie oznámené vydávajúcim členským štátom [členským štátom, ktorý vydal zatykač – *neoficiálny preklad*] za nedostatočné na rozhodnutie o vydaní [odovzdaní – *neoficiálny preklad*], požiada o urýchlené doplnenie ďalších potrebných informácií, najmä s ohľadom na články 3 až 5 a článok 8, a môže stanoviť lehotu na ich prijatie, berúc do úvahy potrebu dodržania lehôt stanovených v článku 17.

3. Vydávajúci súdny orgán môže kedykoľvek [zároveň – *neoficiálny preklad*] zaslať vykonávajúcemu súdному orgánu ďalšie užitočné informácie.“

20 Podľa článku 17 uvedeného rámcového rozhodnutia:

„1. Európsky zatykač sa prejednáva a vykonáva ako naliehavá záležitosť.

2. V prípadoch, ak vyžiadaná osoba súhlasí so svojim odovzdaním, konečné rozhodnutie o vykonaní európskeho zatykača sa prijme v lehote 10 dní po prejavení súhlasu.

3. V ostatných prípadoch konečné rozhodnutie o vykonaní európskeho zatykača sa prijme v lehote 60 dní po zatknutí vyžiadanej osoby.

4. Ak sa v osobitných prípadoch európsky zatykač nemôže vykonať v lehotách stanovených v odseku 2 alebo 3, vykonávajúci súdny orgán to okamžite oznámi vydávajúcemu súdnému orgánu, pričom uvedie dôvody prieťahu. V takom prípade lehoty sa môžu predĺžiť o ďalších 30 dní.

...“

- 21 Písmeno d) jednotného vzoru európskeho zatykača uvedeného v prílohe rámcového rozhodnutia 2002/584 znie:

►¹¹d) Uveďte, či sa dotknutá osoba osobne zúčastnila konania, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia:

1. Áno, dotknutá osoba sa osobne zúčastnila konania, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia.
2. Nie, dotknutá osoba sa osobne nezúčastnila konania, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia.
3. Ak ste zaškrtili bod 2, potvrďte, prosím, či ide o jeden z nasledujúcich prípadov:
 - 3.1.a. dotknutá osoba bola osobne predvolaná... (deň/mesiac/rok), a tým informovaná o stanovenom termíne a mieste konania, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia, a bola informovaná o tom, že možno vydať rozhodnutie, ak sa nezúčastní konania,

ALEBO
 - 3.1.b. dotknutá osoba nebola osobne predvolaná, ale sa jej inými prostriedkami skutočne doručili úradné informácie o stanovenom termíne a mieste konania, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia, takým spôsobom, že bolo jednoznačne preukázané, že táto osoba si bola vedomá plánovaného konania, a bola informovaná o tom, že možno vydať rozhodnutie, ak sa nezúčastní konania,

ALEBO
 - 3.2. dotknutá osoba, vedomá si plánovaného konania, splnomocnila právneho zástupcu, ktorý bol buď vymenovaný dotknutou osobou, alebo ustanovený štátom, aby ju obhajoval v konaní, a tento právny zástupca ju v konaní skutočne obhajoval,

ALEBO
 - 3.3. rozhodnutie bolo dotknutej osobe doručené ... (deň/mesiac/rok) a dotknutá osoba bola výslovne poučená o práve na obnovu konania alebo odvolanie, na ktorých má právo zúčastniť sa a ktoré umožnia opätovné preskúmanie samotnej veci vrátane nových dôkazov a ktoré môžu viesť k zrušeniu pôvodného rozhodnutia a vydaniu nového, a
 výslovne uviedla, že proti rozhodnutiu nepodáva opravný prostriedok,

ALEBO
 nepodala návrh na obnovu konania alebo odvolanie v rámci príslušnej lehoty,

ALEBO
 - 3.4. rozhodnutie nebolo dotknutej osobe osobne doručené, ale
— toto rozhodnutie sa jej osobne doručí bezodkladne po odovzdaní a
— po tom, ako sa jej doručí rozhodnutie, bude dotknutá osoba výslovne poučená o práve na obnovu konania alebo odvolanie, na ktorých má právo zúčastniť sa a ktoré umožnia opätovné preskúmanie samotnej veci vrátane nových dôkazov a ktoré môžu viesť k zrušeniu pôvodného rozhodnutia a vydaniu nového, a
— dotknutá osoba bude informovaná o lehote, v ktorej musí podať návrh na obnovu konania alebo odvolanie, t. j. ... dní.
4. Ak ste zaškrtili bod 3.1.b., 3.2. alebo 3.3., uveďte informácie o tom, ako bola splnená príslušná podmienka:
.....
.....

Holandské právo

- 22 Overleveringswet (zákon o odovzdávaní osôb) z 29. apríla 2004 (Stb. 2004, č. 195, ďalej len „OLW“) preberá rámcové rozhodnutie 2002/584 do holandského práva.

- 23 Článok 12 OLW znie:

„Odovzdanie sa odmieta, pokiaľ je účelom európskeho zatykača vykonanie rozsudku vydaného v konaní, na ktorom sa obžalovaný osobne nezúčastnil, okrem prípadu, ak by bolo v európskom zatykači uvedené, že v súlade s procesnými požiadavkami vydávajúceho členského štátu:

- a) bol obžalovaný včas osobne predvolaný, a teda informovaný o stanovenom termíne a mieste pojednávania, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia, alebo sa mu inými prostriedkami skutočne úradne oznámili informácie o stanovenom termíne a mieste tohto pojednávania tak, aby bolo jednoznačne preukázané, že obžalovaný vedel o plánovanom pojednávaní a bol informovaný o tom, že možno vydať rozhodnutie, ak sa na pojednávaní nezúčastní; alebo
- b) bol obžalovaný informovaný o pojednávaní a splnomocnil advokáta podľa vlastného výberu alebo ustanoveného štátom, aby ho obhajoval v konaní, a tento advokát ho v konaní skutočne obhajoval; alebo

- c) po tom, ako sa obžalovanému doručilo rozhodnutie a bol výslovne poučený o svojom práve na obnovu konania alebo odvolanie, na ktorých má obžalovaný právo zúčastniť sa a ktoré umožnia opätovné preskúmanie samotnej veci vrátane nových dôkazov a ktoré môžu viesť k zmene pôvodného rozhodnutia:
1° výslovne uviedol, že proti rozhodnutiu nepodáva opravný prostriedok; alebo
2° nepodal návrh na obnovu konania alebo odvolanie v rámci príslušnej lehoty; alebo
- d) rozhodnutie obžalovanému nebolo osobne doručené, ale:
1° rozhodnutie sa mu osobne doručí bezodkladne po odovzdaní a bude výslovne poučený o svojom práve na obnovu konania alebo odvolanie, na ktorých má dotknutá osoba právo zúčastniť sa a ktoré umožnia opätovné preskúmanie samotnej veci vrátane nových dôkazov a ktoré môžu viesť k zrušeniu pôvodného rozhodnutia a vydaniu nového;
2° bude poučený o lehote, v ktorej musí podať návrh na obnovu konania alebo odvolanie, ako sa uvádza v príslušnom európskom zatykači.“
- 24 Písmeno D prílohy 2 OLW, nazvaný „Vzor európskeho zatykača...“, zodpovedá písmenu d) prílohy rámcového rozhodnutia 2002/584.

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

- 25 Z rozhodnutia vnútroštátneho súdu vyplýva, že officier van justitie bij de Rechtbank (prokurátor na súde) podal 17. januára 2017 na vnútroštátny súd, Rechtbank Amsterdam (súd v Amsterdame, Holandsko), návrh týkajúci sa výkonu európskeho zatykača, ktorý 12. júna 2014 vydal Sąd Okręgowy w Gdańsku (Krajský súd Gdańsk, Poľsko) (ďalej len „predmetný európsky zatykač“).
- 26 Týmto európskym zatykačom sa požaduje zatknutie a odovzдание pána Zdziaszeka, poľského štátneho príslušníka s bydliskom v Holandsku, na účely výkonu dvoch trestov odňatia slobody v Poľsku.
- 27 Uvedený európsky zatykač v tejto súvislosti odkazuje na rozsudok, ktorým sa ukladá súhrnný trest a ktorý 25. marca 2014 vydal Sąd Rejonowy w Wejherowie (Okresný súd Wejherowo, Poľsko). Toto rozhodnutie sa týka piatich skutkov 1 až 5, ktoré sú podľa poľského práva trestnými činmi, ktoré spáchal pán Zdziaszek.
- 28 Sąd Rejonowy w Wejherowie (Okresný súd Wejherowo) vo svojom rozhodnutí z 25. marca 2014 *ex offo*,
- na jednej strane zlúčil do jedného trestu odňatia slobody v trvaní jedného roka a šiestich mesiacov po prvé trest odňatia slobody, na ktorý bol pán Zdziaszek odsúdený konečným rozsudkom z 21. apríla 2005, ktorý vydal Sąd Rejonowy w Wejherowie (Okresný súd Wejherowo), za skutok 1, a po druhé trest odňatia slobody, na ktorý bola vyžiadaná osoba odsúdená konečným rozsudkom zo 16. júna 2006, ktorý vydal Sąd Rejonowy w Gdyni (Okresný súd Gdynia, Poľsko), za skutok 2, a na druhej strane
 - zmenil súhrnný trest odňatia slobody v trvaní štyroch rokov, na ktorý bol pán Zdziaszek odsúdený za skutky 3 až 5 konečným rozsudkom Sąd Rejonowy w Wejherowie (Okresný súd Wejherowo) z 10. apríla 2012, na súhrnný trest odňatia slobody v trvaní troch rokov a šiestich mesiacov, lebo si to vyžiadala legislatívna zmena v prospech vyžadanej osoby.
- 29 Pokiaľ ide o trest odňatia slobody za skutky 1 a 2, vnútroštátny súd rozhodnutím z 11. apríla 2017,
- odmietol odovzdať pána Zdziaszeka v rozsahu, v akom sa uvedený trest odňatia slobody vzťahuje na skutok 1, lebo tento skutok, ako je opísaný v predmetnom európskom zatykači, nie je podľa holandského právneho poriadku trestným činom, a

- prerušil konanie o vykonanie európskeho zatykača v rozsahu, v akom sa uvedený trest odňatia slobody vzťahuje na skutok 2, a súdnemu orgánu, ktorý vydal zatykač, položil dodatočné otázky.
- 30 Tento návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka iba trestu odňatia slobody za trestné činy, ktoré predstavujú skutky 3 až 5.
- 31 V písmene d) predmetného európskeho zatykača sa uvádza, že pán Zdziasek sa na konaní, v ktorom bolo vydané súdne rozhodnutie, ktorým bolo s konečnou platnosťou rozhodnuté o treste, ktorý mal vykonať, osobne nezúčastnil.
- 32 Orgán, ktorý vydal zatykač, v tomto písmene d) zaškrtol iba rámček v bode 3.2, ktorý znie:
- „Dotknutá osoba, vedomá si plánovaného konania, splnomocnila právneho zástupcu, ktorý bol buď vymenovaný dotknutou osobou, alebo ustanovený štátom, aby ju obhajoval v konaní, a tento právny zástupca ju v konaní skutočne obhajoval“.
- 33 V tomto písmene d) orgán, ktorý vydal zatykač, vyplnil bod 4, v ktorom má možnosť uviesť, prečo sa domnieva, že je splnená podmienka podľa bodu 3.2, a konštatoval:
- „Termín konania bol [pánovi Zdziasekovi] riadne oznámený v súlade s ustanoveniami poľského trestného poriadku. Oznámenie bolo doručené na adresu, ktorú odsúdená osoba poskytla vo fáze prípravného konania. Pán Zdziasek bol upozornený na dôsledky prípadného neoznámenia zmeny adresy bydliska alebo pobytu súdnym orgánom. V priebehu konania sa [pán Zdziasek] v rámci bezplatnej právnej pomoci obrátil na právneho zástupcu, ktorý sa zúčastnil tak na konaní, ako aj na vyhlásení rozsudku.“
- 34 Z dodatočných informácií poskytnutých súdnym orgánom, ktorý vydal zatykač, vyplýva, že
- bod 3.2 a vysvetlenia poskytnuté v bode 4 sa týkajú konania, v ktorom bol vynesенý rozsudok ukladajúci súhrnný trest z 25. marca 2014, a nie troch podkladových odsudzujúcich rozsudkov pre tento rozsudok,
 - v poľskom právnom poriadku v rámci konaní, akým je konanie, ktoré viedlo k rozhodnutiu z 25. marca 2014:
 - a) „predmet prípadu, ktorého sa týka toto konanie“ sa viac neprejednáva,
 - b) „tresty uložené právne záväzným rozsudkom sú podkladom pre rozsudok ukladajúci súhrnný trest“,
 - c) rozsudok ukladajúci súhrnný trest sa týka iba „otázok zlúčenia týchto trestov do jedného súhrnného trestu alebo niekoľkých súhrnných trestov a otázku započítania určitých odpykaných dôb do súhrnného trestu“, a
 - d) takýto rozsudok je „vo svojej podstate priaznivý pre odsúdenú osobu“, pretože „zlúčenie samostatných trestov do jedného súhrnného trestu v praxi vedie k podstatnému skráteniu trestu, ktorý sa má odpykať“,
 - pánovi Zdziasekovi bolo na adresu, ktorú uviedol, zaslané predvolanie na prvé pojednávanie stanovené na 28. januára 2014. Predvolanie si nevyzdvihol a na tomto pojednávaní sa nezúčastnil. Sąd Rejonowy w Wejherowie (Okresný súd Wejherowo) *ex officio* ustanovil pre [pána Zdziaseka] advokáta a popri tom prerušil konanie. Bol rovnakým spôsobom predvolaný na pojednávanie z 25. marca 2014, na ktorom sa nezúčastnil. Advokát ustanovený *ex officio* sa zúčastnil na pojednávaní, na ktorom bol vyhlásený rozsudok ukladajúci súhrnný trest.
- 35 Na základe týchto okolností, ktoré uviedol orgán, ktorý vydal zatykač, sa vnútroštátny súd domnieva, že okolnosť uvedená v článku 4a ods. 1 písm. b) rámcového rozhodnutia 2002/584, ktorá zodpovedá situácii uvedenej v písmene d) bodu 3.2 jednotného vzoru európskeho zatykača, ktorý sa nachádza

v prílohe tohto rámcového rozhodnutia, sa v prejednávanej veci neuplatní, pretože z uvedených okolností nevyplýva, že vyžiadaná osoba „[si bola] vedomá plánovaného konania“, ani to, že „splnomocnila právneho zástupcu, ktorý bol buď vymenovaný dotknutou osobou, alebo ustanovený štátom, aby ju obhajoval v konaní“.

- 36 Vnútroštátny súd sa na úvod pýta, či rozhodnutie, akým je rozsudok ukladajúci súhrnný trest z 25. marca 2014, ktorým sa v prospech dotknutej osoby zmenil súhrnný trest odňatia slobody, na ktorý bol predtým s konečnou platnosťou odsúdený, a ktorým sa samostatné tresty odňatia slobody, na ktoré bol predtým s konečnou platnosťou odsúdený, zlúčili do jedného trestu odňatia slobody, patrí do pôsobnosti článku 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584, keď otázka, či sa dotknutá osoba dopustila trestných činov, nie je viac relevantná.
- 37 V prípade kladnej odpovede by vnútroštátny súd mohol odmietnuť vykonanie predmetného európskeho zatykača, pretože by nebola splnená podmienka v článku 4a ods. 1 písm. b) tohto rámcového rozhodnutia.
- 38 Tento súd sa však domnieva, že na položenú otázku treba odpovedať záporne, a to najmä z dôvodu znenia písmen c) a d) článku 4a ods. 1 uvedeného rámcového rozhodnutia, ktoré používajú formuláciu „ktoré umožnia opätovné preskúmanie samotnej veci vrátane nových dôkazov“.
- 39 Podľa jeho názoru z tejto formulácie vyplýva, že sa vzťahuje na situáciu, v akej trestný súd rozhodol o veci samej v tom zmysle, že rozhodol o vine dotknutej osoby v súvislosti s vytýkaným trestným činom a odsúdil ju uložením sankcie za spáchaný trestný čin. Naopak, o takýto prípad nejde pri takom rozsudku, ktorým sa ukladá súhrnný trest, aký 25. marca 2014 vyhlásil Sąd Rejonowy w Wejherowie (Okresný súd Wejherowo), pretože v tomto druhu konania sa už neposudzuje otázka viny dotknutej osoby.
- 40 Vnútroštátny súd však spresňuje, že poľský súdny orgán, ktorý vydal zatykač, zrejme zastáva názor, že také rozhodnutie patrí do pôsobnosti článku 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584, pretože v písmene d) predmetného európskeho zatykača uvádza iba informácie týkajúce sa konania, v ktorom bol vydaný rozsudok, ktorým sa ukladá súhrnný trest, zatiaľ čo informácie týkajúce sa viny dotknutej osoby, ktoré tvorí jeho základ, v ňom uvedené nie sú.
- 41 Za predpokladu zápornej odpovede na túto prvú otázku sa vnútroštátny súd ďalej domnieva, že treba posúdiť, či sa dotknutá osoba vo fáze rozhodnutia o vine, ktoré tvorí podklad rozsudku, ktorým sa ukladá súhrnný trest, osobne zúčastnila na pojednávaní, v ktorom bolo vyhlásené toto rozhodnutie o vine, a ak nie, či sa zistilo, že došlo k jednej z okolností uvedených v článku 4a ods. 1 písm. a) až d) rámcového rozhodnutia 2002/584.
- 42 Pokiaľ ide v prejednávanej veci o podkladový rozsudok, poľské súdne orgány poskytli na žiadosť holandskej prokuratúry doplňujúce informácie, z ktorých podľa vnútroštátneho súdu vyplýva, že pán Zdziaszek sa v prvostupňovom konaní ani v odvolacom konaní osobne nezúčastnil na žiadnom pojednávaní, v ktorom došlo k meritórnemu preskúmaniu veci.
- 43 Pokiaľ ide o uplatniteľnosť jednej z okolností uvedených v písmenách a) až d) článku 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584, vnútroštátny súd konštatuje, že súdny orgán, ktorý vydal zatykač, nevyužil bod 2 písm. d) formulára európskeho zatykača a nevyznačil ani príslušnú kategóriu v bode 3 písm. d) tohto formulára.
- 44 Vzniká teda otázka, či vnútroštátny súd môže za takých okolností odmietnuť vykonanie predmetného európskeho zatykača z tohto dôvodu.
- 45 Uvedený súd sa domnieva, že existujú skutočnosti umožňujúce odpovedať kladne.

- 46 Zo slovného spojenia „okrem prípadov, keď sa v európskom zatykači uvádza, že“ uvedeného v prvej vete článku 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 vyplýva, že informácie týkajúce sa uplatniteľnosti jednej z okolností uvedených v písmenách a) až d) tohto ustanovenia, musia byť v zásade poskytnuté v písmene d) formulára európskeho zatykača, alebo aspoň v súlade s formuláciou kategórií, ktoré sú v ňom opísané.
- 47 Rovnaký výklad je tiež v súlade s cieľmi sledovanými týmto rámcovým rozhodnutím, ktorými je po prvé zabezpečiť, aby bolo konečné rozhodnutie o výkone európskeho zatykača prijaté v stanovenej lehote, takže je potrebné na minimum obmedziť prípady, v ktorých je nevyhnutné žiadať o doplňujúce informácie, po druhé presne a jednotne vymedziť dôvod odmietnutia a po tretie umožniť vykonávajúcemu súdnemu orgánu, aby sa jednoducho a transparentne ubezpečil, či bolo skutočne dodržané právo dotknutej osoby na obhajobu.
- 48 Vnútroštátny súd však spresňuje, že existujú aj skutočnosti, ktoré podporujú opačný názor. Zdá sa, že súdne orgány, ktoré vydávajú zatykač, sa vo všeobecnosti domnievajú, že nie je nevyhnutné využiť kategórie uvedené v bode 3 písm. d) formulára európskeho zatykača.
- 49 Kladná odpoveď na túto otázku by okrem toho mohla viesť k rozporu so zásadou vzájomného uznávania, a teda aj k nižšiemu počtu odovzdaní.
- 50 V prípade, že by sa na prvé dve otázky malo odpovedať záporne, sa vnútroštátny súd domnieva, že treba ďalej overiť, či sa na rozhodnutie o vine, na ktorom je založený rozsudok, ktorým sa ukladá súhrnný trest, uplatní jedna z okolností uvedených v článku 4a ods. 1 písm. a) až d) rámcového rozhodnutia 2002/584.
- 51 V tejto súvislosti z doplňujúcich informácií poskytnutých súdnym orgánom, ktorý vydal zatykač, vyplýva, že v Poľsku sa konalo prvostupňové konanie, ktoré viedlo k odsúdeniu pána Zdziaszeka z 10. apríla 2012, a konanie o opravnom prostriedku, ktoré nevedlo k zmene tohto odsúdenia.
- 52 Pokiaľ ide o prvostupňové konanie, súdny orgán, ktorý vydal zatykač, poskytol tieto informácie:
- 27 pojednávanií sa konalo v rámci prvostupňových konaní,
 - vyžiadaná osoba sa nezúčastnila na žiadnom z týchto pojednávanií,
 - najprv bola vyžiadaná osoba postupne zastúpená dvomi právnymi zástupcami ustanovenými *ex officio* a neskôr právnym zástupcom, ktorého si zvolila a ktorý sa zúčastnil na nasledujúcich pojednávaniach, a
 - vyžiadaná osoba a ňou vymenovaný právny zástupca sa nezúčastnili na pojednávanií, na ktorom bol vyhlásený rozsudok, ale boli informovaní o obsahu rozsudku vydaného vo veci samej, lebo podali žiadosť o vydanie „právneho odôvodnenia“ tohto rozsudku.
- 53 Podľa názoru vnútroštátneho súdu z týchto skutočností nemožno vyvodiť, že vo fáze konania, keď mal pán Zdziaszek zástupcu ustanoveného *ex officio*, si bol „vedomý plánovaného konania“ v zmysle článku 4a ods. 1 písm. b) rámcového rozhodnutia 2002/584.
- 54 Inak je to však vo fáze konania, na ktorom sa zúčastnil právny zástupca, ktorého si zvolil, pretože podľa vnútroštátneho súdu na základe účasti právneho zástupcu možno dospieť k záveru, že pán Zdziaszek si bol v tejto fáze skutočne „vedomý plánovaného konania“ a tohto právneho zástupcu „splnomocnil, aby ho obhajoval v konaní“ v zmysle tohto ustanovenia.

- 55 Z informácií poskytnutých súdnym orgánom, ktorý vydal zatykač, však nevyplýva, že pána Zdzaszeka „tento právny zástupca v konaní skutočne obhajoval“, ale len to, že uvedený právny zástupca sa zúčastnil na pojednávaní v rámci prvostupňového konania. Okrem toho sa nespresnilo, na ktorom z 27 pojednávaní, ktoré sa konali v rámci tohto konania, sa právny zástupca, ktorého si zvolil pán Zdzaszek, zúčastnil, ani čo bolo predmetom týchto pojednávaní. Iba na základe týchto informácií totiž nemožno dospieť k záveru, že sa právny zástupca zúčastnil na pojednávaniach a skutočne na nich obhajoval dotknutú osobu.
- 56 Vnútroštátny súd sa domnieva, že pán Zdzaszek sa osobne nezúčastnil na konaní, v ktorom bolo vydané prvostupňové rozhodnutie, a že na toto konanie sa neuplatňuje žiadna z okolností uvedených v článku 4a ods. 1 písm. a) až d) rámcového rozhodnutia 2002/584.
- 57 Pokiaľ ide o odvolacie konanie, vydávajúci súdny orgán, ktorý vydal zatykač, poskytol tieto informácie:
- vyžiadaná osoba sa nezúčastnila na pojednávaní o odvolaní,
 - na toto pojednávanie bola riadne predvolaná a
 - na odvolacom pojednávaní sa zúčastnil právny zástupca vyžadanej osoby.
- 58 Na základe doplňujúcich informácií poskytnutých súdnym orgánom, ktorý vydal zatykač, v ktorých sa uvádza, že pán Zdzaszek a jeho právny zástupca boli o obsahu rozsudku z 10. apríla 2012 informovaní, vnútroštátny súd dospel k záveru, že vyžiadaná osoba „si bola vedomá plánovaného konania“ a že „splnomocnila..., aby ju obhajoval v konaní“. Keďže sa v rámci odvolania konalo iba jedno pojednávanie, uvedený súd na základe tých istých informácií vyvodzuje záver, že vzhľadom na to, že sa právny poradca zúčastnil na pojednávaní o odvolaní, „tento právny zástupca pána Zdzaszeka na tomto pojednávaní skutočne obhajoval“.
- 59 Vzhľadom na tieto skutočnosti sa situácia líši v tom, či sa pozornosť upriamuje na prvostupňové konanie, alebo na odvolacie konanie, a to za predpokladu, že v nich došlo k meritórnemu preskúmaniu veci.
- 60 Predtým ako vnútroštátny súd požiada súdny orgán, ktorý vydal zatykač, o objasnenie tejto otázky, pýta sa na to, či odvolacie konanie patrí do pôsobnosti článku 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584.
- 61 Uvedený súd sa domnieva, že existuje viacero skutočností svedčiacich v prospech kladnej odpovede.
- 62 V tejto súvislosti sa opiera o znenie tohto ustanovenia, ktoré neobmedzuje svoj rozsah na prvostupňové konanie, pričom jeho písmená c) a d) výslovne odkazujú tak na „obnovu konania“, ako aj na „odvolanie“. Podľa poľského práva odvolacie konanie obsahuje opätovné meritórne preskúmanie veci.
- 63 Okrem toho taký výklad článku 4a ods. 1 tohto rámcového rozhodnutia podporuje aj cieľ sledovaný uvedeným ustanovením, ktorým, ako rozhodol Súdny dvor v bode 43 rozsudku z 26. februára 2013, Melloni (C-399/11, EU:C:2013:107), a v bode 37 rozsudku z 24. mája 2016, Dworzecki (C-108/16 PPU, EU:C:2016:346), sa má umožniť vykonávajúcemu orgánu odovzdať vyžiadanú osobu napriek jej neprítomnosti na konaní, v ktorom bola odsúdená, pri plnom dodržaní práva na obhajobu.
- 64 Právo na obhajobu je súčasťou práva na spravodlivý proces v zmysle článku 6 EDP a článku 47 Charty, takže pokiaľ členský štát zaviedol odvolacie konanie, je povinný dbať na to, aby dotknutá osoba mala v rámci tohto konania prospech zo základných záruk zakotvených v uvedených ustanoveniach. Hoci má dotknutá osoba možnosť vzdať sa svojho práva na obhajobu, nemení to nič na tom, ako rozhodol Európsky súd pre ľudské práva, že trestný súd, ktorý má opätovne rozhodnúť o vine alebo nevine dotknutej osoby, tak nemôže urobiť bez priameho posúdenia dôkazov osobne predložených obžalovaným, ktorý chce dokázať, že nespáchal skutok, ktorý má byť trestným činom.

V takejto situácii samotná okolnosť, že dotknutá osoba si mohla uplatniť právo na obhajobu v prvostupňovom konaní, teda nepostačuje na to, aby sa mohlo dospieť k záveru, že požiadavky článku 6 EDLP a článku 47 Charty boli splnené.

- 65 Hoci sa dotknutá osoba na odvolacom konaní osobne nezúčastnila a vec sa meritórne preskúmala v odvolacom konaní, v ktorom bola dotknutá osoba (opätovne) odsúdená, resp. v ktorom sa potvrdil trest, ktorý jej bol uložený v prvostupňovom konaní, vnútroštátny súd sa domnieva, že je v súlade s cieľom článku 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584, aby toto konanie patrilo do pôsobnosti tohto ustanovenia.
- 66 Vnútroštátny súd však uvádza, že s takým výkladom nesúhlasia niektoré ďalšie členské štáty, ktoré sa domnievajú, že odvolacie konanie nie je v žiadnom prípade relevantné na účely preskúmania podľa článku 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584. Dalo by sa tiež namietať, že ak sa preukáže, že práva dotknutej osoby na obhajobu boli v plnom rozsahu dodržané v rámci prvostupňového konania, zásada vzájomnej dôvery ukladá povinnosť vychádzať z toho, že orgány členského štátu pôvodu neporušili základné práva priznané právom Únie v rámci prípadných iných konaní. Súdny dvor však v tejto súvislosti ešte nerozhodol.
- 67 Za týchto podmienok Rechtbank Amsterdam (súd v Amsterdame) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Je konanie,

- v ktorom súd členského štátu, ktorý vydal európsky zatykač, rozhoduje o zlúčení samostatných trestov odňatia slobody, na ktoré bola dotknutá osoba predtým s konečnou platnosťou odsúdená, do jedného trestu odňatia slobody a/alebo o zmene súhrnného trestu odňatia slobody, na ktorý bola dotknutá osoba predtým s konečnou platnosťou odsúdená, a
- v ktorom tento súd neskúma viac otázku viny,

akým je konanie, v ktorom bol vydaný ‚rozsudok ukladajúci súhrnný trest‘ z 25. marca 2014, ‚konaním, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia‘ v zmysle prvej vety článku 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia [2002/584]?

2. Môže vykonávajúci súdny orgán:

- v prípade, že sa vyžiadaná osoba osobne nezúčastnila na konaní, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia,
- a vydávajúci súdny orgán neposkytol v európskom zatykači, ani v ďalších informáciách vyžiadaných na základe článku 15 ods. 2 rámcového rozhodnutia [2002/584] informácie o uplatniteľnosti niektorej z okolností alebo viacerých okolností uvedených v článku 4a ods. 1 písm. a) až d) rámcového rozhodnutia [2002/584], s použitím formulácie niektorej z kategórií alebo niekoľkých kategórií podľa bodu 3 písm. d) formulára jednotného vzoru európskeho zatykača, ktorý sa nachádza v prílohe tohto rámcového rozhodnutia,

rozhodnúť, že z tohto samotného dôvodu nie je splnená žiadna z podmienok článku 4a ods. 1 prvej vety a písm. a) až d) rámcového rozhodnutia [2002/584], a z tohto samotného dôvodu odmietnuť vykonať európsky zatykač?

3. Je odvolacie konanie,

- v ktorom bola vec meritórne preskúmaná a

- dotknutá osoba bola (opätovne) odsúdená a/alebo bolo potvrdené odsúdenie vydané v prvostupňovom konaní,
- vzhľadom na to, že európsky zatykač je určený na zabezpečenie výkonu tohto odsúdenia, „konaním, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia“ v zmysle článku 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia [2002/584]?”

O naliehavom konaní

- 68 Vnútroštátny súd navrhuje, aby bol návrh na začatie prejudiciálneho konania prejednaný v naliehavom prejudiciálnom konaní podľa článku 107 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora.
- 69 Uvedený súd na podporu svojho návrhu uvádza skutočnosť, že pán Zdziaszek je v súčasnosti vo väzbe v Holandsku v očakávaní ďalšieho pokračovania konania o vykonaní predmetného európskeho zatykača, ktorý na neho vydali príslušné orgány Poľskej republiky.
- 70 Vnútroštátny súd okrem toho uvádza, že v tejto súvislosti nemôže prijať rozhodnutie predtým, ako Súdny dvor rozhodne o tomto návrhu na začatie prejudiciálneho konania. Odpoveď Súdneho dvora na položenú otázku má teda priamy a rozhodujúci vplyv na trvanie väzby pána Zdziaszeka v Holandsku vzhľadom na jeho prípadné vydanie na účely výkonu tohto európskeho zatykača.
- 71 V tejto súvislosti treba v prvom rade konštatovať, že tento návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu rámcového rozhodnutia 2002/584, ktoré patrí do oblasti upravenej v tretej časti hlavy V Zmluvy o FEÚ týkajúcej sa priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti. V dôsledku toho možno tento návrh prejednať v naliehavom prejudiciálnom konaní.
- 72 V druhom rade, pokiaľ ide o kritérium naliehavosti, podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora je potrebné zohľadniť okolnosť, že dotknutá osoba vo veci samej je v súčasnosti pozbavená slobody a že jej ponechanie vo väzbe závisí od rozhodnutia sporu vo veci samej (rozsudok z 10. novembra 2016, Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, bod 21 a citovaná judikatúra). Okrem toho je potrebné posúdiť situáciu dotknutej osoby v stave, v akom existovala ku dňu preskúmania návrhu, na základe ktorého sa požaduje, aby bol návrh na začatie prejudiciálneho konania prejednaný v naliehavom konaní (rozsudok z 24. mája 2016, Dworzecki, C-108/16 PPU, EU:C:2016:346, bod 22 a citovaná judikatúra).
- 73 V prejednávanej veci je na jednej strane nesporné, že k tomuto dňu bol pán Zdziaszek pozbavený slobody. Na druhej strane jeho ponechanie vo väzbe závisí od vyriešenia sporu vo veci samej, keďže opatrenie spočívajúce v jeho vzatí do väzby bolo podľa vysvetlení predložených vnútroštátnym súdom nariadené v rámci výkonu predmetného európskeho zatykača.
- 74 Za týchto podmienok piata komora Súdneho dvora 8. júna 2017 na základe návrhu sudcu spravodajcu a po vypočutí generálneho advokáta vyhovel návrhu vnútroštátneho súdu, aby sa na tento návrh na začatie prejudiciálneho konania vzťahovali ustanovenia o naliehavom prejudiciálnom konaní.

O prejudiciálnych otázkach

O prvej a tretej prejudiciálnej otázke

- 75 Svojou prvou a treťou otázkou, ktoré treba preskúmať spoločne, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa pojem „konanie, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia“ v zmysle článku 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 má vykladať v tom zmysle, že sa vzťahuje na odvolacie konanie a/alebo na

konanie týkajúce sa zmeny jedného alebo viacerých trestov odňatia slobody, ktoré boli uložené predtým, ako je konanie, ktoré viedlo k vydaniu rozsudku ukladajúceho súhrnný trest predmetný vo veci samej.

- 76 Na účely odpovede na takto preformulované otázky treba po prvé pripomenúť, že ako vyplýva z bodov 81, 90 a 98 rozsudku z dnešného dňa, *Tupikas* (C-270/17 PPU), na potreby uplatnenia článku 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 treba v situácii, keď konanie prebiehalo vo viacerých stupňoch, v ktorých boli vydané po sebe idúce rozhodnutia, z ktorých prinajmenšom jedno bolo vydané v neprítomnosti dotknutej osoby, považovať za „konanie, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia“ iba odvolacie konanie, pokiaľ sa rozhodnutím vydaným v tomto stupni na základe opätovného meritórneho preskúmania veci zo skutkového a právneho hľadiska s konečnou platnosťou rozhodlo o vine dotknutej osoby a uložil sa jej taký trest, ako je opatrenie spojené s odňatím osobnej slobody.
- 77 Je pravda, že také odsudzujúce rozhodnutie má v zásade dve samostatné časti, ktoré však spolu súvisia, a to rozhodnutie o vine a rozhodnutie o treste, ktorým je v prejednávanej veci trest odňatia slobody (pozri v tomto zmysle rozsudok z dnešného dňa, *Tupikas*, C-270/17 PPU, body 78 a 83).
- 78 Nemení to nič na tom, že aj za predpokladu, že sa výška uloženého trestu v ďalšom konaní zmení, ako je to v prejednávanej veci, rozhodnutie vydané v odvolacom konaní, ktoré vykazuje znaky uvedené v bode 76 tohto rozsudku, je na účely overenia, ktoré musí vykonať vykonávajúci súdny orgán na základe článku 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584, relevantné aj naďalej.
- 79 Z rovnakých dôvodov, ako sú dôvody uvedené v bodoch 83 a 84 rozsudku z dnešného dňa, *Tupikas* (C-270/17 PPU), má totiž konečné rozhodnutie o vine vydané v odvolacom konaní priamy vplyv na situáciu dotknutej osoby, a to o to viac, že predstavuje právny základ trestu odňatia slobody, ktorý si má táto osoba odpykať.
- 80 Je teda podstatné, aby si dotknutá osoba pred prijatím konečného rozhodnutia o jej vine mohla v plnom rozsahu uplatniť svoje právo na obhajobu.
- 81 Treba ďalej dodať, že ako tiež vyplýva z bodov 85 a 86 rozsudku z dnešného dňa, *Tupikas* (C-270/17 PPU), odvolacie konanie je v rámci článku 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 relevantné o to viac, že úplné a skutočné dodržanie práva na obhajobu v tejto fáze súdneho procesu môže odstrániť prípadné porušenie tohto práva v predchádzajúcej fáze trestného konania.
- 82 Pokiaľ ide o tento aspekt prvej a tretej otázky, treba teda konštatovať, že pojem „konanie, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia“ v zmysle článku 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 sa má vykladať v tom zmysle, že označuje odvolacie konanie, v ktorom bolo vydané rozhodnutie, ktorým sa na základe opätovného preskúmania veci samej zo skutkového i právneho hľadiska s konečnou platnosťou rozhodlo o vine dotknutej osoby a ktorým jej bol uložený taký trest, ako je opatrenie spojené s odňatím osobnej slobody, hoci bol uložený trest zmenený neskorším rozhodnutím.
- 83 Po druhé treba zistiť, či do pôsobnosti článku 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 môže patriť rozhodnutie, ktoré bolo vydané v neskoršej fáze konania a ktorým bol zmenený jeden alebo viacero predtým uložených trestov odňatia slobody, podobne ako je to v prípade rozsudku, ktorým sa ukladá súhrnný trest, o ktorom ide vo veci samej.
- 84 Ako na úvod vyplýva zo spisu predloženého Súdnemu dvoru, hoci je taký rozsudok vydaný po tom, ako bol dotknutej osobe jedným alebo viacerými rozhodnutiami uložený jeden alebo viacero trestov, nemá žiadny vplyv na rozhodnutie o vine urobené v týchto skorších rozhodnutiach, ktoré je teda definitívne.
- 85 Takým rozsudkom ďalej dochádza k zmene výšky uloženého trestu alebo uložených trestov. Opatrenia tohto druhu treba teda odlišovať od opatrení týkajúcich sa postupov pri výkone trestu odňatia slobody. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva navyše vyplýva, že článok 6 ods. 1 EDLP sa neuplatní

na otázky týkajúce sa postupov pri výkone trestu odňatia slobody, najmä postupov súvisiacich s podmieneným prepustením (pozri v tomto zmysle Európsky súd pre ľudské práva, 3. apríla 2012, Boulois v. Luxembursko, ES:ECHR:2012:0403JUD003757504, bod 87).

- 86 Napokon konanie, v ktorom je vydané také rozhodnutie, ako je rozsudok, ktorým sa ukladá súhrnný trest dotknutý vo veci samej, ktorým dochádza najmä k zlúčeniu jedného či viacerých trestov, ktoré boli predtým uložené dotknutej osobe, do jediného nového trestu, nevyhnutne vedie k priaznivejšiemu výsledku pre dotknutú osobu. Napríklad po nadobudnutí účinnosti novej právnej úpravy, na základe ktorej sa preukázaný trestný čin trestá miernejšie, sa môže rozhodnúť o miernejšom treste. Prípadne v situácii, že sa vydá viacero odsudzujúcich rozhodnutí, pričom každé z nich ukladá určitý trest, možno uložené tresty zlúčiť do súhrnného trestu, ktorý je nižší než súčet výšok jednotlivých trestov uložených rôznymi skoršími rozhodnutiami.
- 87 V tejto súvislosti z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že záruky článku 6 EDLP sa uplatňujú nielen na rozhodnutia o vine, ale aj na rozhodnutia o treste (pozri v tomto zmysle Európsky súd pre ľudské práva, 28. novembra 2013, Dementyev v. Rusko, ES:ECHR:2013:1128JUD004309505, bod 23). Z dodržania práva na spravodlivý proces v tejto súvislosti vyplýva právo dotknutej osoby zúčastniť sa na pojednávaní z dôvodu závažných dôsledkov týchto pojednávaní na výšku trestu, ktorý jej bude uložený (pozri v tomto zmysle Európsky súd pre ľudské práva, 21. septembra 1993, Kremzov v. Rakúsko, ES:ECHR:1993:0921JUD001235086, bod 67).
- 88 O takúto situáciu ide aj v prípade špecifického postupu pri stanovení súhrnného trestu, pokiaľ nie je iba formálnym výpočtom, ale pri určovaní výšky trestu zahŕňa aj mieru voľnej úvahy, ktorá spočíva najmä v tom, že možno zohľadniť situáciu a osobnosť dotknutej osoby alebo aj poľahčujúce či priťažujúce okolnosti (pozri v tomto zmysle Európsky súd pre ľudské práva, 15. júla 1982, Eckle v. Nemecko, ES:ECHR:1983:0621JUD000813078, bod 77, a 28. novembra 2013, Dementyev v. Rusko, ES:ECHR:2013:1128JUD004309505, body 25 a 26).
- 89 Okolnosť, či má dotknutý súd právomoc sprísniť predtým uložený trest, je okrem toho v tejto súvislosti irelevantná (pozri v tomto zmysle Európsky súd pre ľudské práva, 26. mája 1988, Ekbatani v. Švédsko, ES:ECHR:1988:0526JUD001056383, bod 32, a 18. októbra 2006, Hermi v. Taliansko, ES:ECHR:2006:1018JUD001811402, bod 65).
- 90 Z toho vyplýva, že také konanie, v ktorom sa vydá rozsudok ukladajúci súhrnný trest, o aké ide vo veci samej, v ktorom sa opätovne stanoví výška predtým uložených trestov odňatia slobody, treba na účely uplatnenia článku 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 považovať za relevantné, pretože na tento účel priznáva príslušnému orgánu mieru voľnej úvahy v zmysle bodu 88 tohto rozsudku a pretože sa v ňom s konečnou platnosťou rozhodne o treste.
- 91 V takom konaní totiž dochádza k stanoveniu výšky trestu, ktorý si odsúdená osoba bude musieť napokon odpykať, a táto osoba preto musí mať možnosť skutočne si uplatniť svoje právo na obhajobu, aby mohla vo svoj prospech ovplyvniť rozhodnutie, ktoré má byť v tomto smere prijaté.
- 92 Okolnosť vyplývajúca už z povahy veci, že nový trest je pre dotknutú osobu priaznivejší, je irelevantná, pretože výška trestu nie je vopred určená, ale závisí od toho, ako príslušný orgán posúdi okolnosti danej veci, a pre dotknutú osobu má rozhodujúci význam práve konečná výška trestu, ktorý si má odpykať.
- 93 S prihliadnutím na vyššie uvedené dôvody treba konštatovať, že v situácii, o akú ide vo veci samej, keď sa v odvolacom konaní, počas ktorého došlo k opätovnému meritórnemu preskúmaniu veci, s konečnou platnosťou rozhodlo o vine dotknutej osoby a zároveň jej bol v dôsledku toho uložený trest odňatia slobody, ktorého výška však bola nasledujúcim rozhodnutím, ktoré prijal príslušný orgán

po vykonaní svojej voľnej úvahy, pričom o treste s konečnou platnosťou rozhodol, zmenená, sa na účely uplatnenia článku 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 musia zohľadniť obe tieto rozhodnutia.

- 94 Ako totiž v tejto súvislosti vyplýva z bodov 76 až 80, resp. 90 až 92 tohto rozsudku, právo na obhajobu treba zaručiť v súvislosti s rozhodnutím o vine, ako aj v súvislosti s konečným stanovením výšky trestu, a pokiaľ sú tieto dva aspekty, ktoré inak spolu úzko súvisia, oddelené, z hľadiska požiadaviek uvedeného ustanovenia sa z toho istého dôvodu musia posúdiť obe konečné rozhodnutia prijaté v tomto ohľade. Cieľ tohto ustanovenia totiž spočíva práve v posilnení procesných práv dotknutých osôb, a to na základe zaručenia ich základného práva na spravodlivý proces (pozri v tomto zmysle rozsudok z dnešného dňa, *Tupikas*, C-270/17 PPU, body 58 a 61 až 63), a zabezpečenia, že sa tieto požiadavky uplatnia na rozhodnutie o vine, ako aj na rozhodnutie o treste, ako bolo uvedené v bode 87 tohto rozsudku.
- 95 V praxi takýto výklad nebude viesť k žiadnym ťažkostiam, pretože ako uviedol generálny advokát v bode 55 svojich návrhov, formulár jednotného vzoru európskeho zatykača, ktorý sa nachádza v prílohe rámcového rozhodnutia 2002/584, vyžaduje poskytnutie informácií týkajúcich sa oboch týchto aspektov. Vyššie uvedené výklad teda nemôže sťažiť úlohu súdneho orgánu, ktorý vydal zatykač.
- 96 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba na prvú a tretiu otázku odpovedať, že pojem „konanie, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia“ v zmysle článku 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 sa má vykladať tak, že sa nevzťahuje iba na stupeň konania, v ktorom bolo vydané rozhodnutie o odvolaní, ktorým sa na základe opätovného meritórneho preskúmania veci s konečnou platnosťou rozhodlo o vine dotknutej osoby, ale aj na nasledujúce konanie, ako je konanie, ktoré viedlo k vydaniu rozsudku ukladajúceho súhrnný trest dotknutý vo veci samej a na základe ktorého sa prijalo rozhodnutie, ktorým bola s konečnou platnosťou zmenená výška pôvodne uloženého trestu, pokiaľ mal orgán, ktorý prijal posledné uvedené rozhodnutie, v tejto súvislosti určitú mieru voľnej úvahy.

O druhej otázke

- 97 Svojou druhou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa rámcové rozhodnutie 2002/584 má vykladať v tom zmysle, že oprávňuje vykonávajúci súdny orgán odmietnuť vykonanie európskeho zatykača z jediného dôvodu, že vo formulári jednotného vzoru európskeho zatykača, ktorý sa nachádza v prílohe tohto rámcového rozhodnutia, ani v doplňujúcich informáciách získaných od súdneho orgánu, ktorý vydal zatykač, na základe článku 15 ods. 2 uvedeného rámcového rozhodnutia nie je uvedený dostatok údajov, na základe ktorých by mohol určiť existenciu jednej zo situácií uvedených v článku 4a ods. 1 písm. a) až d) tohto rámcového rozhodnutia.
- 98 Aby bolo možné poskytnúť užitočnú odpoveď na túto otázku, treba pripomenúť, že overenia požadované článkom 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 sa v zásade musia týkať posledného stupňa konania, počas ktorého došlo k preskúmaniu veci samej a ktoré viedlo k odsúdeniu dotknutej osoby s konečnou platnosťou (pozri v tomto zmysle rozsudok z dnešného dňa, *Tupikas*, C-270/17 PPU, body 81, 90 a 91). V osobitnej situácii posudzovanej v rámci odpovede na prvú a tretiu otázku, keď bola v novom konaní, v ktorom sa uplatnila voľná úvaha, s konečnou platnosťou zmenená výška pôvodne uloženého trestu, sú v tejto súvislosti, ako vyplýva z bodov 93, 94 a 96 tohto rozsudku, relevantné obe uvedené konania.
- 99 Súdny orgán, ktorý vydal zatykač, musí teda poskytnúť informácie uvedené v článku 8 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 v súvislosti s prvým z týchto konaní, prípadne v súvislosti s oboma týmito konaniami.
- 100 Z toho vyplýva, že vykonávajúci súdny orgán musí na účely uplatnenia článku 4a ods. 1 tohto rámcového rozhodnutia príslušným spôsobom obmedziť svoje preskúmanie na konania uvedené v predchádzajúcom bode.

- 101 S prihliadnutím na systém zavedený týmto ustanovením, a ako vyplýva zo zvyšku samotného jeho znenia, vykonávajúci súdny orgán má možnosť odmietnuť vykonanie európskeho zatykača vydaného na účely výkonu trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia, ak sa dotknutá osoba osobne nezúčastnila na konaní, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia, okrem prípadov, keď je z európskeho zatykača zrejmé, že boli splnené podmienky stanovené v písmenách a), b), c) alebo d) uvedeného ustanovenia.
- 102 Pri existencii jednej z okolností uvedených v týchto písmenách a) až d) je vykonávajúci súdny orgán v zásade povinný vykonať európsky zatykač bez ohľadu na neprítomnosť dotknutej osoby na konaní, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia (pozri v tomto zmysle rozsudok z dnešného dňa, *Tupikas*, C-270/17 PPU, body 50, 55 a 95).
- 103 Za predpokladu, že by tento orgán dospel k záveru, že nemá k dispozícii dostatok údajov, na základe ktorých môže riadne rozhodnúť o odovzdaní dotknutej osoby, musí predtým, než prijme rozhodnutie o odovzdaní, použiť článok 15 ods. 2 rámcového rozhodnutia 2002/584 a požiadať súdny orgán, ktorý vydal zatykač, o urýchlené poskytnutie doplňujúcich informácií, ktoré považuje za potrebné.
- 104 Pokiaľ vykonávajúci súdny orgán nie je ani v tejto fáze presvedčený o tom, že v priebehu relevantného konania bolo dodržané právo dotknutej osoby na obhajobu, má možnosť odmietnuť vykonanie európskeho zatykača.
- 105 Tento orgán nielen nesmie tolerovať porušenie základných práv, ale rovnako musí, ako je stanovené v článku 15 ods. 2 rámcového rozhodnutia 2002/584, zaručiť dodržanie lehôt stanovených v článku 17 tohto rozhodnutia na prijatie rozhodnutia o spôsobe vyhovenia európskemu zatykaču, takže nemožno požadovať, aby opäť použil uvedený článok 15 ods. 2 (pozri v tomto zmysle rozsudok z 5. apríla 2016, *Aranyosi a Căldăraru*, C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, bod 97).
- 106 V tomto kontexte však treba zdôrazniť, že článok 4a rámcového rozhodnutia 2002/584 stanovuje dôvod, pre ktorý možno odmietnuť vykonanie európskeho zatykača, pričom prípady uvedené v odseku 1 písm. a) až d) uvedeného článku sú koncipované ako výnimky z dôvodu nepovinného neuznania (pozri v tomto zmysle rozsudok z dnešného dňa, *Tupikas*, C-270/17 PPU, body 50 a 96).
- 107 Za týchto podmienok mal Súdny dvor už príležitosť spresniť, že vykonávajúci súdny orgán môže v každom prípade, a to aj po tom, ako konštatoval, že sa nevzťahujú na predmetnú situáciu, zohľadniť iné okolnosti, ktoré mu umožňujú ubezpečiť sa, že odovzdaním dotknutej osoby nedôjde k porušeniu jej práva na obhajobu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 24. mája 2016, *Dworzecki*, C-108/16 PPU, EU:C:2016:346, body 50 a 51).
- 108 Rámcové rozhodnutie 2002/584 v tejto súvislosti vykonávaciemu súdnemu orgánu nebráni, aby overil, či bolo dodržané právo dotknutej osoby na obhajobu, a pri tom riadne zohľadnil všetky okolnosti veci, ktorá mu bola predložená, a to vrátane tých, ktoré môže mať sám k dispozícii.
- 109 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba na druhú otázku odpovedať, že rámcové rozhodnutie 2002/584 sa má vykladať v tom zmysle, že pokiaľ sa dotknutá osoba osobne nezúčastnila na konaní, ktoré je relevantné, alebo konaniach, ktoré sú relevantné na uplatnenie článku 4a ods. 1 tohto rámcového rozhodnutia, a pokiaľ v informáciách obsiahnutých vo formulári jednotného vzoru európskeho zatykača nachádzajúcom sa v prílohe uvedeného rámcového rozhodnutia, ani v informáciách získaných na základe článku 15 ods. 2 tohto rámcového rozhodnutia nie sú uvedené dostatočné údaje na preukázanie existencie jednej zo situácií uvedených v článku 4a ods. 1 písm. a) až d) rámcového rozhodnutia 2002/584, má vykonávajúci súdny orgán možnosť odmietnuť vykonanie európskeho zatykača.

110 Toto rámcové rozhodnutie však uvedenému orgánu nebráni, aby zohľadnil všetky okolnosti veci, ktorá mu bola predložená na rozhodnutie, a overil, či bolo v priebehu relevantného konania alebo relevantných konaní dodržané právo dotknutej osoby na obhajobu.

O trovách

111 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (piata komora) rozhodol takto:

1. Pojem „konanie, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia“ v zmysle článku 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi, zmeneného rámcovým rozhodnutím Rady 2009/299/SVV z 26. februára 2009, sa má vykladať tak, že sa nevzťahuje iba na stupeň konania, v ktorom bolo vydané rozhodnutie o odvolaní, ktorým sa na základe opätovného meritórneho preskúmania veci s konečnou platnosťou rozhodlo o vine dotknutej osoby, ale aj na nasledujúce konanie, ako je konanie, ktoré viedlo k vydaniu rozsudku ukladajúceho súhrnný trest dotknutý vo veci samej a na základe ktorého sa prijalo rozhodnutie, ktorým bola s konečnou platnosťou zmenená výška pôvodne uloženého trestu, pokiaľ mal orgán, ktorý prijal posledné uvedené rozhodnutie, v tejto súvislosti určitú mieru voľnej úvahy.
2. Rámcové rozhodnutie 2002/584 zmenené rámcovým rozhodnutím 2009/299 sa má vykladať v tom zmysle, že pokiaľ sa dotknutá osoba osobne nezúčastnila na konaní, ktoré je relevantné, alebo konaniach, ktoré sú relevantné na uplatnenie článku 4a ods. 1 tohto rámcového rozhodnutia v znení zmien, a pokiaľ v informáciách obsiahnutých vo formulári jednotného vzoru európskeho zatykača nachádzajúcom sa v prílohe uvedeného rámcového rozhodnutia, ani v informáciách získaných na základe článku 15 ods. 2 tohto rámcového rozhodnutia v znení zmien nie sú uvedené dostatočné údaje na preukázanie existencie jednej zo situácií uvedených v článku 4a ods. 1 písm. a) až d) rámcového rozhodnutia 2002/584 v znení zmien, má vykonávajúci súdny orgán možnosť odmietnuť vykonanie európskeho zatykača.

Toto rámcové rozhodnutie v znení zmien však uvedenému orgánu nebráni, aby zohľadnil všetky okolnosti veci, ktorá mu bola predložená na rozhodnutie, a overil, či bolo v priebehu relevantného konania alebo relevantných konaní dodržané právo dotknutej osoby na obhajobu.

Podpisy